

[Holstein.]

saa mange andre har maattet det, og bære deres forholdsmæssige Part?

Den højtærede Socialminister gik derefter til Belysning af, i hvilken Grad det drejer sig om, hvorvidt de besiddende Klasser skal bære Byrderne, eller de økonomisk svagest stillede skal bære dem, over til at drage en Sammenligning mellem Forholdene, som de former sig med Hensyn til disse Spørgsmaals Løsning henholdsvis i demokratisk styrede Stater og i det, man kalder Diktatorlande. Han vilde slaa fast, at i Diktatorlandene lod man de økonomisk svagest stillede og mest udsatte bære Byrderne og de andre slippe fri.

Jeg vil sige til den højtærede Socialminister, at jeg føler mig overbevist om — og jeg tror ogsaa, han gør det, naar han har sit bedre Vidende med sig som Historiker og som udenrigspolitisk, jeg formoder i hvert Fald interesseret Mand —, at en Regering som den italienske eller den tyske ikke vilde faa Lov til at sidde ret længe, hvis det med Skygge af Ret kunde siges, at den søgte at løse Samfundets Vanskeligheder ved at lade de økonomisk svagest stillede bære Byrderne og de andre gaa fri. Nej, saa nemt gaar det ikke at skille Faarene fra Bukkene og skille Vandene ad, naar man skal besvare de Spørgsmaal, der melder sig for ansvarlige Regeringer i alle Europas Stater under de nuværende verdensøkonomiske Forhold.

Jeg tror, at hvis den højtærede Socialminister vil drage en Sammenligning mellem de store Lande — for det kan jo ikke nytte noget at sammenligne Danmark med et Land som Tyskland eller Italien —, en Sammenligning mellem de Storstater, som er demokratisk styret, og de Storstater, som er diktatorisk styret, f. Eks. Tyskland og Italien paa den ene Side og England og Frankrig paa den anden Side, og som objektiv og uvildig Iagttager spørge, hvad der gøres for Arbejderbefolkningen og for den mindre bemidlede Del af Befolkningen socialt og økonomisk i den ene og den anden Kategori af disse Lande, uden at spørge om Forfatningsformen og om, hvilket Styre der statspolitisk er det mest tiltalende, saa tror jeg, at det i hvert Fald vil være et meget, meget lille Plus, der vil vise sig i Færvær af de saakaldt demokratisk styrede Stater paa de saakaldt diktatorisk styrede Staters Bekostning.

Dernæst vil jeg gerne om den socialøkonomiske Plan, som her er forelagt af Regeringen, sige, at jeg forstaaer saa udmærket — det vilde jeg fra mit Synspunkt

ogsaa mene var det rette —, at man fra konservativ og fra Venstres Side ikke har afvist dette Forslag ud fra principielle saglige Betragtninger, men at det, der giver Anledning til saa megen Ængstelse og saa stærke Forbehold fra Oppositionens Side, er den Maade, hvorpaa dette, jeg mener under de nuværende Forhold i og for sig principielt rigtige Forslag, er formet og vil blive søgt ført ud af den højtærede Regering.

Det er jo nemlig ikke meget overdrevent sagt, at dette Forslag er i Virkeligheden en vidtgaaende Blankofuldmagt for den højtærede Socialminister til at skaffe Beskæftigelse. Naar man saa ser, med hvilken Mentalitet fra socialdemokratisk Side dette Spørgsmaal, Beskæftigelsesspørgsmaalet, gribes an økonomisk og socialt, saaledes som det har faaet Udtryk netop i den Grundbetragtning, hvormed den højtærede Socialminister afviste en principiel Debat om Lovforslaget, og naar man ser denne gamle ensidige, klassebetonede marxistiske Grundbetragtning blive luftet ved hver eneste Lejlighed, hvor vi har Spørgsmaal om Kriseforanstaltninger i den ene eller den anden Form til Debat, saa kan jeg godt forstaa, at man fra Oppositionens Side tager ethvert Forbehold, naar man skal indlade sig i Drøftelse af og Samarbejde om et Forslag af en finansiel og lønpolitisk Beskaffenhed og Rækkevidde som det foreliggende Lovforslag.

Naar man ser tilbage over de Aar, der er forløbet siden Krigen, og ser, hvad der er ødslet væk af Millionbeløb ved den Vejpolitik, der er ført, naar man ser, at der fuldkommen har manglet en fast, af teknisk sagkyndige gennemtænkt Enhedsplan for Trafikpolitik og Vejpolitik her i Landet, en Plan, som ikke blot tog Sigte paa at reparere og forbedre og lave lidt nyt her og der, hvor man syntes, at et Sving var overflødig, men som virkelig var en ny trafikal Plan under de nye kommunikationsmæssige Forhold, en Plan, som kunde bære, og som kunde svare til Forholdenes tekniske og trafikalpolitiske Udvikling i Fremtiden, saa kan jeg godt forstaa, at man ængstes ved at give den højtærede Socialminister en Blankofuldmagt af den Beskaffenhed, der her er Tale om.

Og naar man yderligere ser den Lønpolitik, som Socialdemokratiet har ført, naar der rejstes Spørgsmaal om ekstraordinære Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen, maa jeg ud fra den finanspolitiske og erhvervspolitiske Baggrund, som vi maa regne med, ogsaa spørge: Kan det